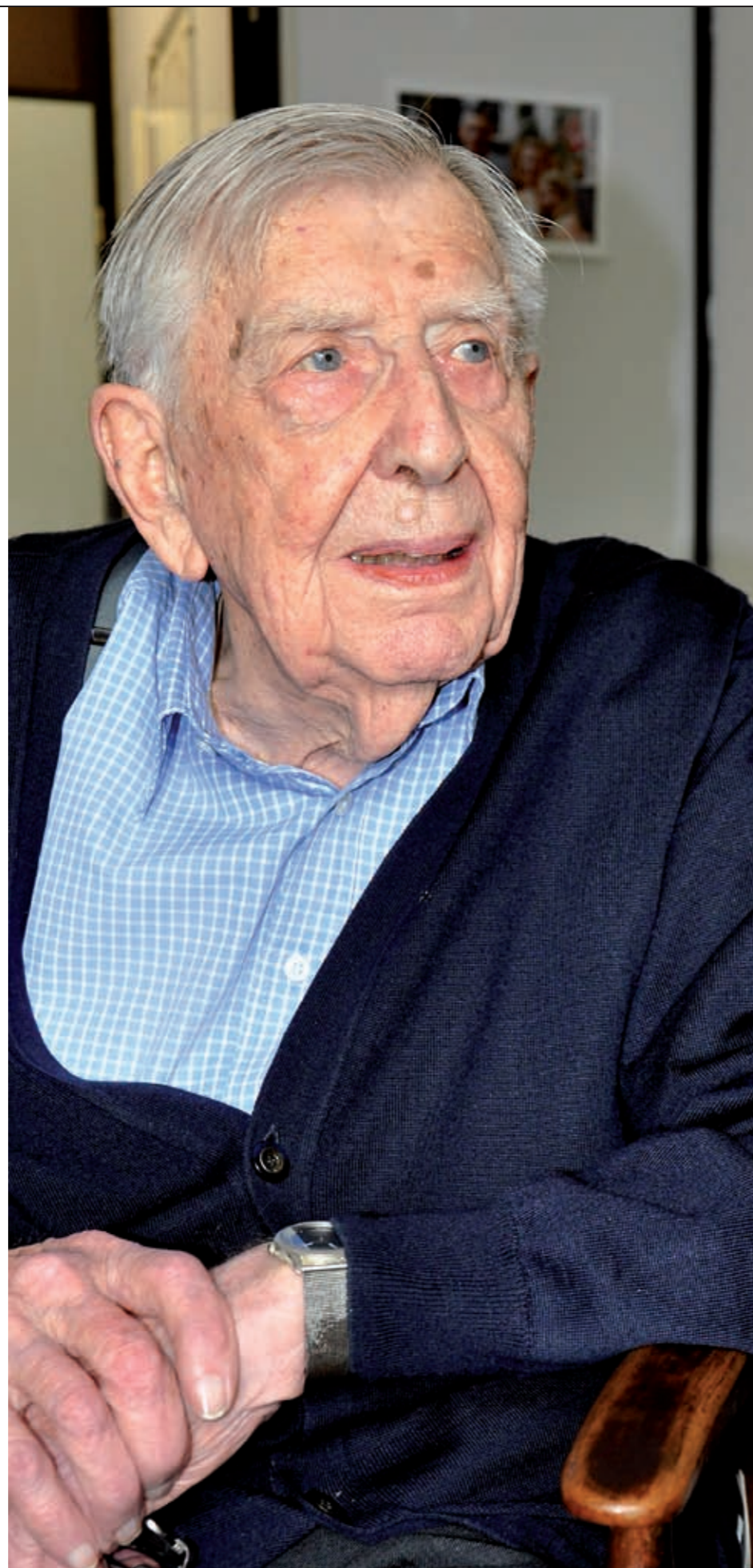

In 1932 was hij met zijn 21 jaar de jongste tandarts van Nederland. Inmiddels is Aart Overtveld 101 jaar. Hij rijdt nog dagelijks in een van zijn beide goed onderhouden oldtimers. De inwoner van het Brabantse Steenbergen praat graag over auto's en techniek. "Ik heb tot op hoge leeftijd altijd graag aan auto's gesleuteld."

Eind vorig jaar ben ik geslaagd voor de bijspijkerkursus rijvaardigheid voor 55-plussers van Broem. Dat is een onderdeel van Veilig Verkeer Nederland. Zij vonden het bijzonder dat ze een deelnemer van 100 jaar hadden. Op een foto die tijdens de diploma-uitreiking werd gemaakt, zit ik vooraan. Voor mij persoonlijk hoeft al die aandacht niet zo, ik ben niet zo van de publiciteit.

Na een huiselijk ongelukje kwam ik een tijdje alleen per rollator vooruit, maar nu kan ik weer met een wandelstok lopen en kan ik er gelukkig weer met de auto op uit. Om boodschappen te doen bijvoorbeeld. Ik eet het liefst wat ik zelf koop, lekker brood en beleg. Of ik ga naar mijn woonhuis in Steenbergen. Daar ben ik liever dan in dit zorgcentrum. Ik ben hier omdat ik thuis tijdens een griep met hoge koorts ben gevallen en niet meer zelf op kon staan. In het ziekenhuis werd ik toen vanwege mijn hoge leeftijd op een soort bubbeltjesmatras gelegd. De matras was niet goed neergelegd en ik gleeed zo de vloer op. Eerst leek er niets mis, maar na een onrustige nacht heb ik toch maar even naar mijn bovenarm laten kijken. Die was gebroken. Ik ben toen in een revalidatiecentrum terechtgekomen en daarna vond men het beter dat ik in het zorgcentrum ging wonen. Mijn oudste zoon van 70 jaar die in Wales woont, is overgekomen om mij te verhuizen. Het is waarschijnlijk de laatste keer dat ik hem zag, want hij is terminaal ziek. We hebben in elk geval wel met die gedachte afscheid van elkaar genomen.

'Ik ben nog afgestudeerd met de trapboor'

De jongste van mijn twee kinderen is bij een ongeluk omgekomen toen hij zeven jaar was. We zouden Sinterklaas vieren bij mijn schoonzusje in Steenbergen en omdat mijn Fiat 500 niet zo groot was, nam ik zelf de trein vanuit Schiedam, waar wij toen woonden. Mijn vrouw ging met de twee jongens en de pakjes met de auto. Ze kwamen in hevig onweer terecht en zijn tegen een vrachtwagen gebotst. Ze reden niet hard. Mijn vrouw had een hoofdwond en mijn oudste zoon die achterin zat, was ongedeerd. Maar mijn jongste zoontje heeft het niet overleefd. Hij zat voorin en je had in die tijd geen veiligheidsriemen.

Het was natuurlijk ook het einde van de Fiat. Het was een geweldig autootje met alles erop en eraan. Het heeft nog eens de hoofdrol gespeeld in een verhaal in *Arts en Auto*. 'Instrument in buik van de patiënt' was de titel, dacht ik. Dat moet rond 1939 zijn geweest. VvAA begon in die tijd met het keuren van auto's, in Utrecht. De monteur hoorde een tik in mijn auto. Na lang zoeken bleek er een steeksleutel bij een eerder garagebezoek in de oliepan te zijn achtergelaten.

Ik heb nog steeds twee oldtimers, een Mercedes 230 en een Opel Kadett. Tot voor kort had ik ook nog een cabriolet, een Plymouth Vaillant. Toen ik in het ziekenhuis lag, dacht iedereen dat het met me afgelopen was, ikzelf ook. Ik heb de Vaillant toen aan mijn buurjongen gegeven. Die jongen was gek op die auto.

Ik ben niet doodgegaan, maar ik heb absoluut geen spijt van mijn actie.

Als je zo oud wordt, verlies je veel mensen om je heen. Na de dood van mijn vrouw in 1987 heb ik voor mijn schoonzusje gezorgd. Totdat ook zij overleed, in 2005. Ik was er niet blij mee dat mijn zoon in Wales ging wonen. Ook de kleinkinderen en achterklein-

vroeg naar mijn vader toen hij mij als 21-jarige tandarts zag. Ik zei dat mijn vader er niet was en dat ik hem wel even zou helpen. Hij had toch niet veel aan mijn vader gehad, die was schoolhoofd.

Ik ben tandarts geworden vanwege mijn stifttand. Toen ik 16 was, brak ik bij een ongelukje een van mijn voortanden. Het plaatsen van een stifttand

'Naar mijn idee was ik een goede tandarts, maar ik had ook monteur kunnen zijn'

kinderen wonen in het buitenland. Op één na, die woont in Badhoevedorp en af en toe zien we elkaar.

Naar mijn idee was ik een goede tandarts. Ik was geïnteresseerd in de mensen en probeerde ze altijd gerust te stellen. Veel patiënten waardeerden dat en kwamen daarop af. Op een gegeven moment kon ik er zelfs geen nieuwe meer bij hebben. Toen ik begon, was het crisis, net als nu. Voor mijn gevoel was het destijds erger. Een tand trekken kostte in die tijd voor particulieren 2,50 gulden en vullen was 4 gulden. Veel geld als je maar 21,50 gulden per week verdiende.

Mijn eerste praktijk was in Schiedam op de bovenverdieping waar ik ook woonde. Een nieuwe patiënt die 's avonds een keer met hevige kiespijn langskwam,

vond ik zo fascinerend dat ik direct tandarts wilde worden. Hoewel ik ook monteur had kunnen zijn; ik heb tot op hoge leeftijd altijd graag aan auto's gesleuteld.

Er wordt vaak gevraagd naar het geheim van mijn leeftijd. Ik heb nooit gerookt en gedronken, ik geloof dat het daardoor komt. Mijn gehoor is alleen niet meer goed. Dat komt door de airrotor. Die boor maakte in het begin een naar hoog geluid. Wat mij betreft was de komst van dat apparaat wel de grootste en beste omwenteling in mijn vakgebied. Ik ben nog afgestudeerd met de trapboor. Ja, er is in al die jaren veel veranderd in de medische wereld en er verandert nog steeds veel. Dat weet ik omdat ik de vakliteratuur bijhoud.